

дрипави дрехи, обулъ си вѣхти обуша, нахлулъ си съдрания калпакъ, разрошилъ брада и коса, па се опѣхилъ при магесника като послѣденъ сиромакъ. Той си мислилъ, че магесникътъ живѣе въ нѣкой палатъ като царъ или богаташъ и че мѣчно може да се яви човѣкъ при него. Но когато пристигналъ въ жилището му, заварилъ го да живѣе въ една проста колиба. Той нѣмалъ слуги, а живѣлъ като пустинникъ. На гледъ билъ нисъкъ, грозенъ и съ старчески бръчки по лицето. Какво ли може да ме подари магесникътъ, като е по сиромакъ отъ мене? си помислилъ най напрѣдъ Юмрукътъ. Поздравилъ го учтиво, поклонилъ му се до земята и му обадилъ неволята си.

— Какво желашъ, добри чловѣче? казалъ магесникътъ.

— Научихъ се, че си помагалъ на сирамаситъ и никого не си връщалъ празенъ, затова дойдохъ да подаришъ и мене съ нѣщо, отговорилъ Юмрукътъ.

Слѣдъ това магесникътъ влѣзълъ въ зимника, извадилъ една торбичка и я подалъ на Юмука. „Ето твоятъ подарѣкъ! Иди у дома си, изпраздни всичко отъ нея и ми я повърни празна. Само внимавай добрѣ, да не я изтърсишъ, та да изпадатъ и дрѣбнитъ остатѣци; защото тя пакъ ще се напълни и за тебе ще бѣде много злѣ, завършилъ той.

— Чудна работа! си казалъ Юмрукътъ, каква ли може да бѣди тази проста торбичка, та има такава чудна сила!

— Такава, която никога не се изчерпва, отговорилъ магесникътъ; защото ако не бѣше така, тогава отъ гдѣ щѣхъ да взема толкова много милостиня за хиляди сирамаси?